ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. M.,** zastoupeného Mgr. Josefem Liscem, advokátem se sídlem Severní 1194, 363 01 Ostrov, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni,** se sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2007, č. j. 4032/07-1700-402153, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 4. 2010, č. j. 57 Af 21/2010 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností žalobce brojí proti výše uvedenému usnesení, jímž Krajský soud v Plzni odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost jeho žalobu ze dne 22. 2. 2010 proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 1. 8. 2006, č. j. 123429/06/128980/2863 - platebnímu výměru č. 51/2006, kterým správce daně žalobci sdělil předpis penále za porušení rozpočtové kázně za období od 12. 1. 2006 do 1. 8. 2006 ve výši 4340 Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění konstatoval, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno fikcí dle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen daňový řád), dne 17. 5. 2007. Obecná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tak uplynula dnem 17. 7. 2007. Jestliže tedy byla předmětná žaloba předána k poštovní přepravě až dne 26. 2. 2010, byla podána opožděně.
[3] Žalobce ve stručné kasační stížnosti namítl, že jak plyne ze spisu, žalobu podal v zákonné lhůtě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] V daném případě tvoří jedinou stížní námitku obecné tvrzení žalobce o včasnosti podané žaloby ze dne 22. 2. 2010. Nejvyšší správní soud žalobce usnesením ze dne 1. 7. 2010 (č. l. 50) vyzval k případnému rozhojnění kasační stížnosti, ve stanovené lhůtě ani později tak však žalobce neučinil. Zdejší soud tedy napadené usnesení přezkoumal na argumentační rovině uplatněné žalobcem, přičemž se ztotožnil se závěry krajského soudu.

[7] Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[8] Jak vyplynulo ze správního spisu (a jak správně shledal již krajský soud), žalobou napadené rozhodnutí žalovaný žalobci doručoval poštou do vlastních rukou na jím v odvolání uvedenou adresu *B. 172, N. H.* Při doručování dne 2. 5. 2007 však nebyl adresát (žalobce) zastižen, ačkoli se podle údajů vyznačených poštou na doručence v místě doručení zdržoval. Písemnost proto byla téhož dne uložena u pošty, o čemž byl adresát řádně vyrozuměn. Protože v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě od uložení si žalobce písemnost nevyzvedl, považuje se podle § 17 odst. 5 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2009) poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Dnem doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného tak je čtvrtek 17. 5. 2007, a to bez ohledu na skutečnost, že fakticky, dle potvrzení o převzetí založeného ve spisu, žalobce písemnost převzal až dne 13. 6. 2007 na Finančním úřadě v Karlových Varech. V daném případě se uplatní obecná lhůta pro podání žaloby, ta tedy žalobci v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dnem 17. 7. 2007 (úterý). Protože žalobce předmětnou žalobu ze dne 22. 2. 2010 zaslal krajskému soudu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb až dne 26. 2. 2010, je zjevné, že lhůta nebyla dle § 40 odst. 4 s. ř. s. zachována. Závěr krajského soudu o opožděnosti žaloby tak byl správný.

[9] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku žalobce nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

JUDr. Lenka Kaniová

předsedkyně senátu